

Abrahamsberg

Söndag morgon på tunnelbanan, gröna linjen mot Hässelby strand. Jag sitter i första vagnen, i ryggen bara förarkabinen. Klockan är visserligen redan 9.20 men ändå är det lugnt. De få som sitter där är varsamma som hade tystnaden smittat av sig. Som ingen ville bryta den. Jag känner mig insvept i en behaglig dvala. Fraser ur min söndagspredikan jag ska hålla i högmässan på

Josephinahemmet i Blackeberg, kommer och går.

Thorildsplan. Jag är tvungen att öppna ögonen. En pappa med sina tre barn sätter sig på de tre lediga platserna mitt emot och bredvid mig. En av flickorna är kanske sex år gammal, hennes syster fyra. Lillebror sitter fortfarande i barnvagnen. Nu är det inget med tystnaden längre. Familjen kommer förmodligen från Eritrea eller Etiopien. Jag småler och nickar åt dem. Flickorna börjar pladdra medan tåget rullar vidare: Kristineberg, Alvik, Stora mossen. Abrahamsberg, utropar den automatiserade rösten. Då kommer någonting i rörelse i den sexåriga flickan.

- Abrahamsberg, Abrahams...

Det låter tydligen bekant för henne och så börjar hon.

- Ja, ja, Abraham. Han var far till Isak ...

Pappan nickar instämmande. Min nyfikenhet är väckt och jag ser på henne. Och hon, som har funnit, fortsätter berätta ivrigt.

- Abraham var far till Isak. Och han skulle offra sin son. Men det gjorde han inte. Gud ville inte det. En ängel förhindrade det.

Något elektriserande utgår från henne. Inte bara hennes syster ser på henne och kommer med lite upprepningar och ”kompletterande uppgifter”, också jag är förtrollad, vill nästan skratta över så mycket berättarglädje.

- Och Isak hade två söner, Jakob och Esau. En hade rött hår. Det var ...

- Esau, tillade pappan.

- Ja, ja och Isak bedrog sin brorsa. Han fick sin pappas välsignelse. Men den var egentligen tänkt för Esau.

En sexårig flicka talar om de berättelser som under många århundraden också har varit hemmastadda i Sverige. Synliga i kyrkors kalkmålningar och Dorés bibel, ofta samlade på muséet. Inspirerande motiv för författare och kompositörer. Bibelns berättelser som människor fick lyssna till i kyrkan, formade deras sätt att se på världen, gav dem mönster till hands för att förstå och uttrycka sig; de präglade vardagslivet. Detta levande sammanhang finns kanske inte mer även om de konstnärliga och litterära verken är kvar — fast som förstummade. Mosebacke och Noe Arksgränden, Helga Lekamens gränd och Johannesgränd, de också liknar vittnen vilkas språk allt färre förstår. Dock inte den sexåriga flickan. Abrahamsberg talar till henne och hon fattar. Genom henne bryter sig en förlorad värld in i tunnelbanan och finner en liten härold. Som om hon vars familj kommit från fjärran ville påminna oss om detta språk, vårt kulturella arv, om det som präglar oss även om vi inte är medvetna om det. Eller är det en oavsiktlig uppläxning man knappt kan tänka sig vackrare? Vem i tunnelbanan förstår vad hon berättar om?

- ... och Jesus, fortsätter hon och ser utmanande på mig.
- Jag känner honom också, skyndar jag mig att svara. Jag är vän med honom och ska nu till kyrkan.
- Vi också.

Hon är nöjd. Jag frågar pappan bredvid mig vart de ämnar åka. Det finns en kyrka i Hässelby strand där en eritreansk grupp regelbundet firar gudstjänst, får jag veta.

Islandstorget. Jag ska av. Flickans röst klingar i mina öron. Så vackert det är när ett barn ohämmat delar med sig av det det lärt sig. Ingen skymt av skrytande. Hon gladdes helt enkelt åt att berätta och tydligen också åt just de historier som hon känner sig hemma i.